

§. II. Quod si adeo purus atque castus istiusmodi amor, ceu arctissimus totius humani generis nexus inter mortales, ad omne proh dolor! malum propendentes, servaretur, uti prælucente, & invocato Divini Numinis & nominis auxilio & gratia, agnita subinde miseria & imperfectione virium naturalium, observatoque, quod cordibus nostris inhæret, juris principio. Quod Tibi non vis fieri, alteri ne feceris: servari posset, nec iudices nec iudicia, nec lites nec litigia haberemus; Hæc enim illibata amoris vincula respuunt, abhorrent, expellunt. Sic virtutis & amoris amore, conjux conjugem, liberi Parentes, hi liberos, servi Dominos, civis concivem, omnes invicem amarent, alterque alterum amore vinceret, dum principium istud decori, ex amore subortum. Quod Tibi vis fieri, alteri feceris, lætissima amoris semina mortalium animis insinuaret. Neque quaestio aliqua de meo & tuo incidere poterat, dum spatiosissima terra alendo generi humano sufficiat, &, qui vero amoris sensu tangitur, suis rebus, utut angustis, contentus, alterius necessitati subvenire paratissimus foret. Neque Imperia, neque Magistratus ullus erat necessarius, hic enim ad tuendam inter mortales tranquillitatem & pacem a Deo constitutus, imperio autem non est opus, ubi nec injuria, nec læsio deprehenditur. Nam ob callidos & improbos homines exorta sunt imperia, per se cæteroquin sancta & inviolabilia.

§. III. Quo autem purior atque sanctior inter homines esse debebat amor, cordibus atque animis nostris implantatus, eò magis demirandum, quin detestandum, nihil minus quam amorem & amoris vincula inter homines deprehendi. Rara hæc avis in terris, nigroque simillima cygno. Nam, quamvis homo eximium quidem sit animans, multòque longius distans à cæteris omnibus, quam cæterorum genera inter se distant: Unde ob rationem, velut incomparabilem divinumque thesaurum, veteribus machinamentum naturæ confidentissimæ, & modo nexus Dei & mundi, modo

A 2

rerum

Felicitas generis humani in amore consistit.

Status generis humani est maxime corruptus.